

minister komme til det Resultat, at det var ønskeligt, at § 2 fik en saadan Uvidelse, vilde jeg for mit Vedkommende anse det for meget ubetænkeligt at give den, navnlig af Hensyn til blandt Andet, at Lovforslaget jo ikke gjælder eller er tilfattet at gjælde længere end til 1ste Januar 1880.

Berg: I § 4 nævnes jo den almindelige Bekjendtgørelsesmaade. Jeg skal dog henstille til Ministeren, om der ikke ved Love af den Art, der forleden bleve vedtagne, og den nærværende er Grund til en ganske exemptionel Fremgangsmaade ved Bekjendtgørelsen, saaledes at Loven hurtigt og mest muligt og i størst muligt Omfang bliver bekyndt for alle Landets Underaalter. Det kunde jo ske gennem Justitsembedsmænd ved Forsendelsen af et stort Antal Exemplarer og en mere udbredt Bekjendtgørelse end sædvanlig af Hovedpunkterne i Loven. Lov- og Ministeraltidenden gaar meget langsomt ud blandt Folk, og Bekjendtgørelse ad den Vej er ikke saa særdeles skikket til for Folk i Almindelighed at faae rigtig Besked i rette Tid. Gjennem specielle Aftryk derimod af den Slags Love og ved Forsendelse af disse Aftryk til de paagjældende Kommunalbestyrelser gennem Embedsmænd og bestige kan Kundgørelsen foregaa hurtigt, og sættes det i Forbindelse med officielle Bekjendtgørelser fra Justitsministeriet i de mest udbredte Blade, vil den almindelige Kjendskab til Lovene altsaa ogsaa gennem Pressen udbrede sig. Der sættes jo særegne Straffe for Forseelser mod disse Love, og selve Forseelserne have jo ogsaa saa stor Betydning, at jeg tror, der i den Henseende er en Del at gjøre. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa Slutningsbestemmelsen af Paragraferne 2 og 3 om Straf under visse Forhold for at gaa i Land eller lade sig sette i Land. Der kan imidlertid tænkes Tilfælde — jeg nævner det mere som et Tankesperiment, da Folk med Længsel sættes i Land under Forbudsforordningen, og altsaa blive satte i Fængsel, medens den, som besørger Sligt, kun bliver at straffe med en mindre Mulkt. Det er imidlertid vanskeligt, det indrømmer jeg, at træffe Bestemmelser for saadanne Undtagelsestilfælde, og desuden vil jeg ogsaa antage, at saadanne Forhold komme ind under andre Bestemmelser i Lovgivningen. Det forekommer mig efter et foreløbigt Skjøn, at Bestemmelsen i § 3 om Mulkt i saadanne Tilfælde ikke ganske svarer til Straffebestemmelserne, dels i den foreliggende Lovforslags § 2, dels i tidligere vedtagne Love.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal med Hensyn til det, som blev bemærket af den sidste ærede Taler sige, at jeg skal være betænkt paa at drage Omsorg for, at de Bekjendtgørelser, der udstedes saavel i Genhold til nærværende Lovforslag, hvis det bliver ophjævet til Lov, som i Genhold til den tidligere vedtagne lignende Lov,

faae den størst mulige Udbredelse ved de Midler, der staa til min Raadighed. Det behøver jo ikke at sættes i selve Lovforslaget, idet man har Lov til at gjøre Sligt alligevel. Det er jo — saaledes forlod jeg i det Mindste det ærede Medlem — især de Bestemmelser, der udstedes i Genhold til Loven, som det gjælder om at faae almindelig udbredte (Berg: Ja!). Med Hensyn til den anden Bemærkning, det ærede Medlem gjorde, vil jeg sige, at jeg tvivler dog egentlig paa, at den Mand, som sættes i Land mod sin Villie, f. E. fordi Skipperen vilkaarlig jager ham fra Skibet eller Sligt, vil kunne straffes efter almindelige kriminalitistiske Grundsætninger, da det er en trungen Handling. — Med Hensyn til det, som blev bemærket af den ærede første Taler (Leth), skal jeg søge Oplysning om, hvorvidt det kunde anses for rigtigt at udstrække Lovforslaget til andre Sygdomme end den egentlige Pest. Jeg kan kun i Almindelighed med Hensyn til selve Sagen sige, at jeg ogsaa hylder den Mening, at man ikke maa hengive sig til den Tro, at der ikke behøver at foretages videre; jeg tror, det er nødvendigt at se det an noget længere endnu, hvorledes Forholdene udvikle sig. Angaaende det i St. Petersborg indtrufne Tilfælde antager jeg, at man maa lade det staa ved sit Værd indtil videre. Den egentlige Prøve paa, hvem der har Ret, vil jo formentlig først foreligge, naar det viser sig, om der udspringer nogen Epidemi efter dette Tilfælde eller ikke.

Berg: Maa det være mig tilladt at gjøre endnu en Bemærkning. Motiverne til § 2 udtale, at Gjennemførelsen af Karantænen for Skibe fra de russiske Østersøhavne vil blandt Andet ogsaa støde paa Vanskeligheder i Manglen af et passende Losnings- og Rensnings-Karantæneanlæg, medens i § 3 Muligheden af Karantænenes Indførelse i dens fulde Udtrækning dog er forudsat. Jeg tillader mig at spørge, hvorledes vil den i Motiverne til § 2 antydede Mangel kunne fyldestgøres, hvis det bliver nødvendigt — og det kan jo meget hurtigt blive nødvendigt — at anvende Karantænebestemmelsen i dens fulde Udtrækning i Genhold til § 3, det vil jeg gjerne høre et Par Ord om.

Justitsministeren (Nellemann): Ja, der er jo indtil Videre intet Andet at gjøre end at hjælpe sig med Etablisementet paa Kånsø, for vi have jo intet Andet, og et saadant Karantæneetablisement som det i Motiverne antydede er ikke skaffet i kort Tid. Det maa jo imidlertid vel antages, at hvis det skulde blive nødvendigt at sætte disse Forholdsregler i Gang lige over for Forbindelsen med Østersøhavnene, maa Sverrig lige saa vel som vi være betænkte paa at skaffe et saadant Etablisement østeraf, og jeg har da tænkt paa, at man kunde komme til Over-